

Sygn. akt II Ka 321/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Urszula Zwolak (spr.)

Sędziowie : SO Jerzy Rusin

SR del. Marzena Chmiel

Protokolant st.sekr.sądowy Joanna Sadło

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marka Sowy

po rozpoznaniu dnia 31 maja 2016 roku

sprawy **J. S., syna J. i A., urodzonego (...)**

w M.

oskarżonego z art.286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Krasnymstawie

z dnia 1 marca 2016 r. sygn. akt II K 314/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

POUCZENIE

1. (informacja w przedmiocie prawa do wniesienia kasacji od wyroku)
2. Do wniesienia kasacji uprawnione są strony (art. 520 § 1 k.p.k.), z zastrzeżeniem pkt 3.²⁾
3. Strona, która nie zaskarżyła wyroku sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od wyroku sądu odwoławczego, jeżeli wyrok sądu pierwszej instancji utrzymano w mocy lub zmieniono na jej korzyść. Ograniczenie to nie dotyczy uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 520 § 2 i 3 k.p.k.).²⁾

Uchybienia, o których mowa w art. 439 k.p.k. to: w wydaniu wyroku brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k.; sąd był nienależycie obsadzony lub którykolwiek z jego członków nie był obecny na całej rozprawie; sąd powszechny orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu szczególnego albo sąd szczególny orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu powszechnego; sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu; orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznanne ustawie; wyrok zapadł z naruszeniem zasady większości

głosów lub nie został podpisany przez którąkolwiek z osób biorących udział w jego wydaniu; zachodzi sprzeczność w treści wyroku, uniemożliwiająca jego wykonanie; wyrok został wydany pomimo to, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone; zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k.; oskarżony / oskarżona w postępowaniu sądowym nie miał / nie miała obrońcy lub nie brał on udziału w czynnościach w wypadkach, gdy był taki obowiązek; sprawę rozpoznano podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa.²⁾

Wyłączenie sędziego z mocy prawa od udziału w sprawie, zgodnie z art. 40 k.p.k. następuje jeżeli: sprawa dotyczy tego sędziego bezpośrednio; jest małżonkiem strony lub pokrzywdzonego albo ich obrońcy, pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób; jest krewnym lub powinowatym w linii prostej, a w linii bocznej aż do stopnia pomiędzy dziećmi rodzeństwa małżonka strony lub pokrzywdzonego / pokrzywdzonej albo ich obrońcy, pełnomocnika lub przedstawiciela ustawowego albo jest związany z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli; był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy, albo w tej samej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka lub występował jako biegły; brał udział w sprawie jako prokurator, obrońca, pełnomocnik, przedstawiciel ustawowy strony, albo prowadził postępowanie przygotowawcze; brał udział w wydaniu zaskarżonego wyroku; brał udział w wydaniu wyroku, który został uchylony; prowadził mediację. Powody wyłączenia trwają mimo ustania uzasadniającego je małżeństwa, wspólnego pożycia, przysposobienia, opieki lub kurateli.²⁾

Czynnościami wyłączającymi postępowanie, o których mowa w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k. są: śmierć oskarżonego / oskarżonej; przedawnienie karalności; nie podleganie sprawcy orzecznictwu polskich sądów karnych; brak skargi uprawnionego oskarżyciela; brak wymaganego zezwolenia na ściganie lub wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, chyba że ustawa stanowi inaczej; inne okoliczności wyłączające ściganie.²⁾

4. Termin zawity do wniesienia kasacji dla stron wynosi 30 (trzydzieści) dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem. Wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem należy zgłosić w sądzie, który wydał wyrok, w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku, a jeżeli ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 524 § 1 zd. 1 i 2 k.p.k.).²⁾

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).²⁾

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).²⁾

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).²⁾

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).²⁾

5. Strona wnosi kasację do Sądu Najwyższego za pośrednictwem sądu odwoławczego (art. 525 § 1 k.p.k.).²⁾

6. Do kasacji strona dołącza dowód uiszczenia opłaty sądowej; nie dotyczy to prokuratora. Osoba pozbawiona wolności nie uiszcza opłaty przy wnoszeniu kasacji; w wypadku pozostawienia bez rozpoznania albo oddalenia wniesionej przez nią kasacji zasądza się od niej opłatę. Żołnierz odbywający zasadniczą służbę wojskową lub pełniący służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego nie uiszcza opłaty. Opłata ulega zwrotowi stronie, która ją uiszcza, jeżeli kasacja zostanie uwzględniona, chociażby w części, albo zostanie cofnięta. Wysokość opłaty, mając

na uwadze faktyczne koszty postępowania oraz zasadę dostępu do sądu, określa w drodze rozporządzenia Minister Sprawiedliwości (art. 527 k.p.k.).²⁾³⁾

7. Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich może wnieść kasację od każdego prawomocnego wyroku sądu kończącego postępowanie. Rzecznik Praw Dziecka może wnieść kasację od każdego prawomocnego wyroku sądu kończącego postępowanie, jeżeli przez wydanie wyroku doszło do naruszenia praw dziecka (art. 521 § 1 i 2 k.p.k.).²⁾

8. Jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnikabędącego adwokatem albo radcą prawnym (art. 526 § 2 k.p.k.).²⁾

9. Obrońcę / pełnomocnika w celu sporządzenia kasacji ustanawia strona (art. 6 k.p.k., art. 83 § 1 k.p.k. i art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.).²⁾

10. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).²⁾

11. Strona może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia kasacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).²⁾

12. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).²⁾

13. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).²⁾

14. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).²⁾

15. Kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Strona nie może również wnieść kasacji na podstawie zarzutu, że utrzymanie wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 523 § 1 k.p.k.).²⁾

16. Kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego / oskarżonej za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.).²⁾

17. Kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego / oskarżonej oraz z powodu niepoczytalności sprawcy (art. 523 § 3 k.p.k.).²⁾

18. Ograniczenia, o których mowa w pkt 16 i 17 nie dotyczą kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku, gdy kasację wniósł Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka (art. 523 § 4 k.p.k.).²⁾

19. W kasacji nie można zaskarżyć samego uzasadnienia wyroku (art. 519 zd. 2 k.p.k.).²⁾

20. W kasacji należy podać, na czym polega zarzucane uchybienie (art. 526 § 1 k.p.k.).²⁾

21. Wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego / oskarżonej nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatarcie skazania, akt łaski ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania (art. 529 k.p.k.).²⁾

22. Kasację w stosunku do tego samego oskarżonego/oskarżonej i od tego samego wyroku każdy uprawniony może wnieść tylko raz (art. 522 k.p.k.).²⁾

23. Jeżeli oskarżony/oskarżona jest nieletni/nieletnia lub ubezwłasnowolniony/ubezwłasnowolniona, jego/jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).²⁾

24. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-23)⁴⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) uwzględnia się, w zależności od treści pkt 1

3) w zależności od decyzji sądu może zostać podana konkretna wysokość opłaty

4) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt IIKa 321/16

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Prokurator Rejonowy w Krasnymstawie oskarżył **J. S.** o to, że:

I. w dniu 5 maja 2012 r. w K., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając pełną świadomość co do braku płynności (...) spółki (...) i będąc informowanym na bieżąco przez członków zarządu o złej kondycji finansowej spółki, jako jej właściciel, prowadził działalność w zakresie skupu dziczyzny, w następstwie czego spółka zakupiła od koła N° 16 Szarak na podstawie faktury VAT (...) 02/05/12 siedem sztuk dzików łącznej wartości 2.113,65 zł, przez co działał na szkodę w/w K.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

II. w dniu 31 maja 2012 r. w K., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając pełną świadomość co do braku płynności (...) spółki (...) i będąc informowanym na bieżąco przez członków zarządu o złej kondycji finansowej spółki, jako jej właściciel, prowadził działalność w zakresie skupu dziczyzny, w następstwie czego spółka zakupiła od koła N° 16 Szarak na podstawie faktury VAT (...) 6/05/12 sześć sztuk dzików łącznej wartości 1491 zł, przez co działał na szkodę w/w K.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.,

III. w okresie od 26 września 2011 r. do 14 stycznia 2012 r. w K., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając pełną świadomość co do braku płynności (...) spółki (...) i będąc informowanym na bieżąco przez członków zarządu o złej kondycji finansowej spółki, jako jej właściciel pomimo niewypłacalności, kontynuował działalność w zakresie skupu dziczyzny, w następstwie czego spółka zakupiła trzynastokrotnie od koła łowieckiego N° 27 R., tusze saren i dzików łącznej wartości 4.751,80 zł, przez co działał na szkodę w/w K.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k..

Sąd Rejonowy w Krasnymstawie wyrokiem z dnia 1 marca 2016 roku wydanym w sprawie IIK 314/15, **J. S.** uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów;

kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację w tej sprawie wywiódł Prokurator Rejonowy w Krasnymstawie.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zaś w oparciu o art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a wyrażający się uznaniem, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że J. S. dopuścił się zarzucanych mu czynów polegających na doprowadzeniu kół (...) i (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego, podczas gdy prawidłowo i obiektywnie ocenione dowody w sprawie prowadzą do wniosku przeciwnego.

Podnosząc ten zarzut na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wnosił o:

- uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Krasnymstawie II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania w innym składzie.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż:

Określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując działanie musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd) ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. (wyrok SN z dnia 4 czerwca 2009 r., WA 16/09, opubl. OSNwSK 2009/1/1253, Prok.i Pr.-wkl. 2010/1-2/3).

Prokurator w złożonej apelacji podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnoszący się do ogólnych ustaleń dotyczących okoliczności popełnienia czynu, bazując przy tym na fakcie, iż koła (...) i (...) niekorzystnie rozporządziły własnym mieniem zawierając ze spółką (...), której jedynym właścicielem był oskarżony, umowy sprzedaży tusz zwierzęcych. Tymczasem bezspornym jest, iż wskazane koła łowieckie poniosły szkodę w mieniu, gdyż spółka oskarżonego nie wypłaciła im należnych na podstawie wystawionych faktur kwot. Jednak, jak wskazał w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2001 r. SN (VKKN 96/99, opubl. LEX nr 51672):

Powstanie szkody w mieniu pokrzywdzonego nie jest wcale koniecznym warunkiem dla przyjęcia, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

- natomiast zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie należy skupić się na stronie podmiotowej czynów zarzucanych oskarżonemu – jego zamiarze.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, w tym zakresie poczynił prawidłowe ustalenia, a mianowicie nie dopatrywał się po stronie oskarżonego bezpośredniego, kierunkowego zamiaru. Również z treści uchwały Nr 2/2012 podjętej na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników (...) spółki z o.o. (k. 471), na którą powołuje się w uzasadnieniu apelacji jej autorka, nie można wyciągnąć wniosku o działaniu oskarżonego w zamiarze bezpośrednim. Treść wskazanej uchwały, w szczególności zapis: „Po zapoznaniu się z sytuacją finansową Spółki, postanawia dalej kontynuować działalność gospodarczą i jednocześnie podjąć kroki celem poprawy sytuacji finansowej Spółki.”, nie potwierdza tezy, iż w tym czasie oskarżony powziął bezpośredni, kierunkowy zamiar przestępnego doprowadzenia tych konkretnych pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Ustalenia i argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest w tym zakresie trafna i przekonująca. Ponadto teza skarżącego, iż treść cytowanej uchwały 2/2012 przesądza o winie oskarżonego jest całkowicie chybiona w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu III, który wg zarzutu miał być popełniony w okresie od 26 września 2011 roku do 14 stycznia 2012 roku – a więc przed podjęciem wzmiankowanej uchwały, podjętej w dniu 15 marca 2012 roku.

Truizmem jest wskazywać w tym miejscu, iż zamiar sprawcy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., musi w jego świadomości powstać najpóźniej w chwili dokonywania czynu. Wyzyskanie faktu rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego nie stanowi przestępstwa oszustwa, bowiem to sprawca musi podejmować działania, które doprowadzą pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a działania te muszą nastąpić na bazie powziętego zamiaru bezpośredniego, kierunkowego i celowego. Należy podkreślić, iż w podobnych sytuacjach faktycznych jak zaistniałe w niniejszej sprawie, sądy podejmowały podobne rozstrzygnięcia, co dowodzi istnienia linii orzeczniczej np.: Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 roku (IIAKa 28/15) wskazał:

Wprowadzenie w błąd pokrzywdzonych miało polegać tylko na tym, że oskarżony podjął czynności mające na celu rozpoczęcie i utrzymanie działalności gospodarczej, w ramach której składał zamówienia i zawierał umowy.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w skarżonym wyroku, tego rodzaju działania, które są zwykłym przejawem prowadzenia działalności gospodarczej, nie noszą cech wprowadzenia w błąd. Nadawanie im odmiennego znaczenia prowadziłoby przecież do odpowiedzialności karnej wszystkich, którzy prowadząc działalność gospodarczą popadli w długi, których nie potrafili spłacić. Znaczna część wierzytelności pokrzywdzonych nie wynikała z jednorazowych umów, lecz była wynikiem dłuższej współpracy, która dawała orientację w możliwościach płatniczych firm, którymi miał kierować oskarżony. Trudno zatem mówić, że pokrzywdzeni nie mieli świadomości sytuacji tych firm, jeżeli kontynuowali oni współpracę z nimi, pomimo tego, że pojawiły się trudności w ściąganiu należności. Nie jest rolą sądu orzekającego w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. ocenianie trafności decyzji podejmowanych przez podmioty gospodarcze i ustalanie, czy ich trudności były wynikiem zdarzeń losowych, uwarunkowań rynkowych - kryzysów, dekoniunktury, wadliwego planowania, błędnej oceny ryzyka, czy też zwykłej nieudolności. Penalizacja tego rodzaju zachowań i rozpatrywanie ich w kategoriach oszustwa, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k. nie znajduje oparcia w treści tego przepisu.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż nie każda nierzetelna realizacja umowy cywilno-prawnej może stanowić przestępstwo oszustwa. Zamiaru niewykonania zobowiązania nie można domniemywać w oparciu o sam fakt niewykonania zobowiązania. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania zobowiązania (umowy) sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przestępstwo oszustwa może być przestępstwem popełnionym tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania sprawcy. W niniejszej sprawie barierą w przypisaniu oskarżonemu J. S. działania z zamiarem bezpośrednim i warunkującym popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. jest fakt, iż osobiście nie zajmował się działalnością firmy, której jest właścicielem. W obecnych warunkach gospodarki rynkowej taki stan rzeczy jest możliwy, iż wyłączny właściciel – posiadacz 100% udziałów w spółce nie jest zobowiązany do osobistego świadczenia usług, zawierania umów i dokonywania czynności gospodarczych. W spółce oskarżonego w czasie objętym zarzutami, działalność w zakresie funkcjonowania spółki wykonywał powołany zarząd w osobie dwóch osób, które swoje zadania wykonywały pobierając rzeczywiste wynagrodzenie. Ocena osoby oskarżonego dokonana w apelacji przez prokuratora jako nierzetelnego przedsiębiorcy i kontrahenta nie jest wystarczająca do przypisania mu winy w zakresie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k..

Z tych wszystkich względów, dzieląc argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i nie podzielił wywodów podniesionych w apelacji prokuratora.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się również w sposobie procedowania Sądu meriti, treści zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia bezwzględnych przesłanek odwoławczych (art. 439 k.p.k.) ani też rażącej niesprawiedliwości orzeczenia (art. 440 k.p.k.).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu – powstałych w jego toku wydatkach, oparte zostało na treści art. 636 § 1 k.p.k..

/-/ Na oryginalne właściwe podpisy.